

ganste vist ikke komme til det Resultat, at det skulde være de ærede Forslagsstilleres Mening, deres Mening maa sikkert være, at man ved denne Bestemmelses Ophøvelse i Loven skulde naa en anden og bedre stabil Tilstand end den nuværende. Jeg kan ikke forestille mig, at de ærede Forslagsstillere skulde være sig fuldstændig bevidste, at de her opstille en Regel, som kun i overordentlig ubetydeligt Omfang vil blive gjort virkelig i Praksis, at de der skulde opstille en Regel, som man i Forvejen vidste kun vilde blive anvendt i ganske saa Tilfælde af det store Antal, som nu finder Sted. (Beth: Det gælder ogsaa med den nuværende Regel). Derfor skal man heller ikke stille noget saadant op. Det, som jeg mest har mod Straffelovens § 180, er nærmest det, at den har faaet en formel Affattelse, som har givet Anledning til Tvivl om, hvorledes Straffeloven egentlig ser paa dette Forhold. Jeg sagde før, at der er to Synspunkter, man maa holde ud fra hinanden, og naar man ikke har gjort det, men har sammenblandet dem, saa opstaar der en besynderlig Uklarhed paa dette Omraade, og det gælder om Straffelovens § 180. Naar man ser derpaa, ser det egentlig ud, som om det var Straffelovens Opfattelse, at Utugt var strafbart, at Utugt som Erhverv var strafbar i sig selv. Naar man gaar ud fra det, har man ogsaa givet Anledning til disse Slagord, som ere blevne benyttede i stort Omfang, i agitatorisk Djemed naturligtvis, som det med autoriseret Prostitution, at Staten beskytter Prostitution o. s. v., det er en Betragtning, som man kommer til, naar man siger, at det egentlig er Lovgivningens Opfattelse, at Utugt for Betaling er strafbar. Naar man saa alligevel ser, at Staten taaler det, er det noget aldeles utilbørligt, saa er det Opgivelse af det Princip, Staten selv har sat sig, og saa er det Staten, som autoriserer det. Men det er ikke Straffelovens virkelige Mening, og derfor tror jeg, at, naar man havde affattet Straffelovens § 180 anderledes, saa at den ramte det, som den virkelig skulde ramme efter den nugældende Lovgivnings Synspunkt, vilde en stor Del af alt dette falde bort; thi det, som er Synspunktet, er egentlig ikke det, at Utugt for Betaling i og for sig er strafbar, men at det, som er strafbart, er at undrage sig de Kontrolforholdsregler, som Staten giver, som den maa anvende mod dem, som drive Utugt for Betaling. Naar man holder sig det for Dje, vil man f. Eks. ikke kunne komme til at stille Forslag til Lov om Ophævelse af den lovhjemlede Prostitution, men kun komme til at stille Forslag til Lov om Ophævelse af Kontrol

med Prostitutionen, og hvis jeg overhovedet kunde stille Endringsforslag hertil — det kan jeg ikke, thi saa vilde jeg paa en vis Maade lyse Lovforlaget i Skuld og Røn, og det kan jeg selvfølgelig ikke over for det foreliggende Forslag — hvis jeg overhovedet kunde føle mig fristet til at stille Endringsforslag, saa skulde det være to, for det første, at Titlen forandres, saa at det i Stedet for Forslag til Lov om Ophævelse af den lovhjemlede Prostitution kom til at hedde: Forslag til Lov om Ophævelse af al Kontrol med Prostitutionen, og det andet Endringsforslag skulde være, at det skulde være tilladt Justitsministeren at antage saa mange Politibetjente flere, som behøves for at gennemføre en saadan Bestemmelse som den, her er foreslaaet. Det forekommer mig ogsaa, at de Endringer, som ere stillede, ville gøre Sagen endnu mere umulig, end den var, som den stod ved anden Behandling. Det, som man nu vil tvinge frem, er efter min Overbevisning umuligt at gennemføre, og jeg vil tilføje, at det for saa vidt er blevet gjort værre, som der er blevet kastet det ny Spørgsmaal ind: Hvad betyder Ordet Næringsvej? Der har man hørt forskellige Opfattelser. Den ærede Ordfører vedkender sig stadig, at Næringsvej er det samme som Erhverv. (Ordføreren nikkede). Men hvorfor da foretage den Forandring? (Ordføreren: For at gøre det tydeligere). Det er meget uheldigt. Den bestaaende Lovgivnings Udtryk har nu en Gang gennem Praksis faaet en bestemt Fortaelse, og naar det er Tilfældet, er det altid at foretrække at blive ved en saadan Afgørelse, som nu en Gang har faaet en bestemt Fortolkning; hvis man kun mener det samme eller væsentlig det samme, vil man — tror jeg — kun handle urigtigt ved at ombytte de tilvante Udtryk, som have faaet en bestemt Betydning, med andre. Det ses derfor ogsaa, at den ærede Ordfører mener nu det; men andre ærede Medlemmer af Udvalget mene noget andet. Det ærede Medlem for Bræsto Amts 3dje Valgkreds (Beth), som ogsaa er Medlem af Udvalget, mente, at der var stor Forskel paa de to Udtryk Erhverv og Næringsvej, og et andet Medlem af Udvalget sagde, at han var i Tvivl om, at der var nogen Forskel, og ønskede, at jeg skulde forklare, om der var nogen Forskel eller ikke. Nu er det virkelig et underligt Forlangende, at jeg skulde forklare, hvad de Herrer have ment, det ere de dog selv nærmest til at afgøre. Jeg kan ganske i Almindelighed heller ikke andet end sige, at det er overmaade vanskeligt at forklare, hvad det Udtryk Næringsvej betyder. Hvis man gaar ud fra, at det